

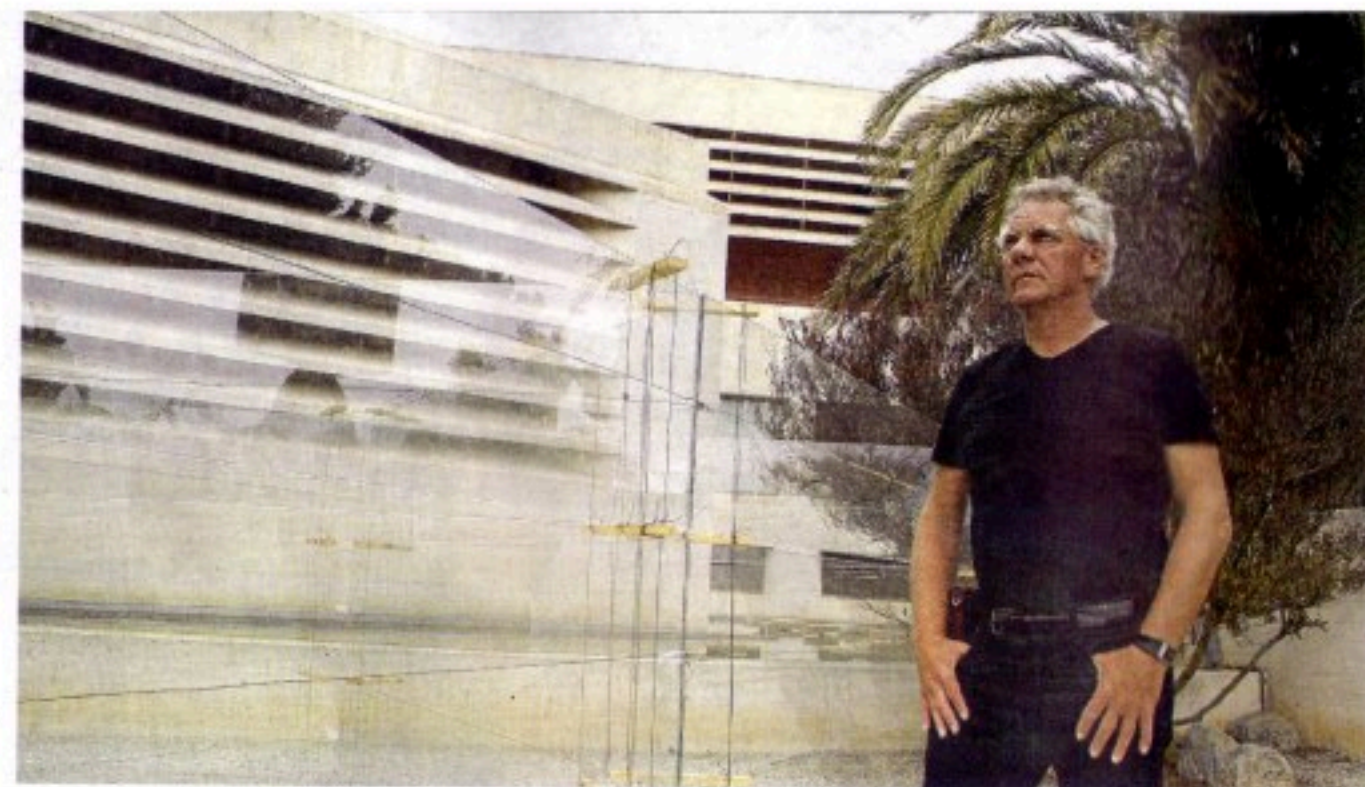

Pau Waelder

pau@pauwaelder.com

Una illa és un territori definit pels seus límits i també és un indret que afavoreix un determinat estat de la ment. Una illa pot esdevenir un món, en el qual els seus habitants són aliens a tot allò que s'esdevé més enllà de la mar que els envolta. El pensament illenc afavoreix així la visió omfàlica del món i la mirada cap endins, no com a introspecció, sinó com a limitació, a mig camí entre la supèrbia i la miopia ignorant. A Mallorca, illa atrapada entre la invasió turística i el provincianisme, la dicotomia entre intern i extern s'ha vist sovint sotmesa a contradiccions i situacions paradoxals. El món de l'art mallorquí n'és un exemple: d'una banda, s'han sobrevalorat reputacions artístiques i institucionals basant-se en la mesura de l'escena local (com si fos l'única que existeix); de l'altra, s'ha exportat l'art fet i promogut per mallorquins arreu del món gràcies a les iniciatives d'unes quantes persones amb una visió més àmplia i voluntat de fer feina. En una ocasió, una galerista em va indicar que, anys enrere, l'esforç de sortir de l'illa i participar en l'escena artística en l'àmbit internacional era major (entre altres motius) perquè "no hi havia internet". Avui dia, en què hem assumit que no només disposam d'una xarxa global de dades, sinó que el món mateix es configura com una xarxa, ja no hi ha lloc per a provincianismes limitadors. Cal entendre que aquesta illa, com qualsevol altre indret, forma part d'un espai més gran en el qual és necessari situar-se. Des d'aquesta perspectiva, Mallorca no és ja el melic del món ni tampoc un racó abandonat, és un node d'una gran xarxa.

Marcos Vidal fa uns anys que viatja, visitant altres països, participant en progra-

Explorant l'escena (trans)local

Mallorca Translocal Meeting. Marcos Vidal, Jan Doms + Olga Doreva, Rumen Dimitrov, VB Grup Invisible

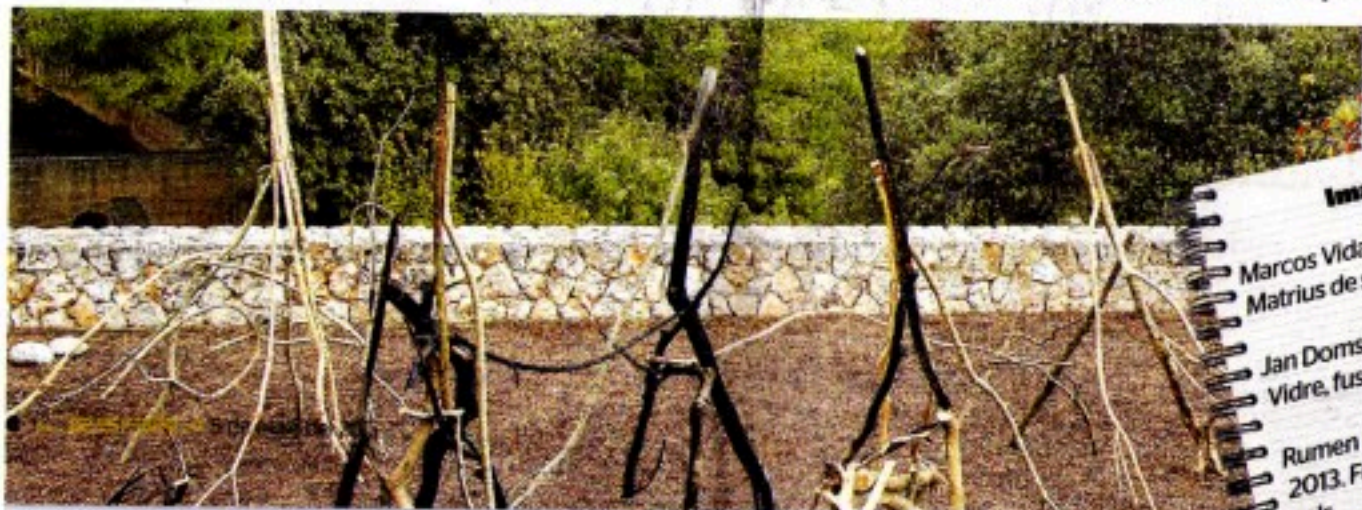
mes de residència i encontres internacionals d'artistes. En aquest temps ha anat descobrint propostes que cerquen facilitar el desplaçament i l'intercanvi de coneixements entre artistes arreu d'Europa, mentre es reforçava en ell la convicció de la necessitat de formar part d'aquestes xarxes d'intercanvi. Fruit d'aquests encontres, l'any passat organitzava a Binissalem una trobada d'Artists' Initiatives Meetings (AIM), organització en l'àmbit europeu que cerca consolidar una xarxa de centres gestionats per artistes. Enguany, llança una iniciativa pròpia amb la qual cerca promoure els intercanvis entre les escenes artístiques de diverses ciutats europees i facilitar als artistes la producció de les seves obres. La col·laboració entre Espai Sant Marc (dirigit per Vidal), Can Gelabert (centre d'art de l'Ajuntament de Binissalem) i la Fundació Pilar i Joan Miró ha fet possible Mallorca Translocal Meeting (MTM). Aquest sonor títol dona identitat a la proposta de Vidal, que s'ha centrat a convidar artistes estrangers i locals a presentar el seu treball, compartir idees i desenvolupar un projecte d'obra gràfica als

tallers de la Fundació Miró. En el títol del projecte destaca el terme "translocal", que segons Marcos Vidal respon al fet que cada artista participa en una escena artística local i per tant són aquests nuclis els que es posen en contacte. "Això no és un mundial de futbol", afirma Vidal "un artista no representa un país, sinó més aviat l'escena local en la qual participa". Aquesta afirmació denota un fet evident: en cada ciutat, es desenvolupa una escena que en molts casos es configura com a una illa, igualment subjecta a dinàmiques i reputacions que no van més enllà d'un cercle reduït. Segons indica Pablo Helguera en el seu llibre *Art Scenes*: "El món de l'art és un entorn altament social que produeix una atapeïda xarxa d'escenes artístiques". La multiplicitat d'escenes locals fa que sigui necessari, doncs, un intercanvi continu i fluït, que permeti no només el moviment dels artistes, sinó també de comissaris i crítics, habitualment lligats a un determinat territori i limitats en la seva capacitat d'acció i perspectiva.

De l'encontre promogut per MTM queden una sèrie d'intervencions als espais

exterior de la Fundació Pilar i Joan Miró. En la façana de l'edifici, Marcos Vidal ha portat la seva sèrie de cadires a una escala monumental en una peça que uneix escultura i dibuix, fent referència al treball amb imatges trobades que l'artista ha desenvolupat en diverses serigrafies, les matrius de les quals formen aquesta peça que evoca l'encontre entre representació i materialitat present en tota obra d'art. El grup Invisible (Javier Garló, Grip Face, Tià Mas, Álvaro Pascual, Llorenç Pérez, Marc Peris, Lourdes Santandreu, Javier Siquier i VB) ha ocupat l'atri de l'entrada amb un conjunt d'obra gràfica que evidencia la seva vinculació amb l'art urbà, portat aquí a les portes de la institució. Rumen Dimitrov ha intervingut el jardí japonès amb unes peces fetes amb elements naturals, manipulats mínimament, que s'integren en el seu entorn i recorden col·lateralment l'agressió al paisatge que suposen les torres Impala. Jan Doms, finalment, ha creat una de les seves característiques estructures de vidre, realitzada amb Olga Doreva, que dialoga amb l'arquitectura de Moneo i transmet la fragilitat d'una proposta que és conscientment efímera.

La peça de Doms ens recorda, finalment, que propostes com MTM haurien de ser reforçades, en comptes de permetre'ls una existència fràgil i efímera. Només amb la tenacitat i la visió de qui opta per anar més enllà de la seva escena local, podem participar en un món (de l'art) més connectat.

Imatges

Marcos Vidal, Cadira, 2013.
Matrius de serigrafia i guix.

Jan Doms, Sense títol, 2013.
Vidre, fusta i cordill.

Rumen Dimitrov, Sense títol, 2013.
Fusta i elements naturals.